

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΚΛΕΩΝΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Ω, ΕΣΥ ΠΟΥ ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΑΓΑ!..

(Άπο τὰ χειρόγραφα τὸν φίλον μου Ρ. Α.)

Τὸ ἔξηρες ποὺ θὰ μὲ πήγαινε στὸ Μιλάνο εἶχε μόλις ξενινήσει ἀπ' τὸν σταθμὸν τῆς Γενεύης. Ο δῆγδος κατάλαβε μὲ λίγα λόγια πῶς ήθελα νὰ μείνω μόνος στὸ διαμέρισμά μου, καὶ αὖθις μ' ἔνα βαθὺ εὐχαριστῶ ἐτέσπει τὸ φιλοδώρωμα ποὺ τοῦδωκα ἔλειπε πίσω τοὺς τὴν πόρτα καὶ ἔξαραντητης. Τὸ ταξεῖδι δὲν παρουσιάζει κανένα ἔνδιαφέρον γιὰ μένα, τὸ εἰκα κάνει τόσες φορές. Τὰ ἔλθετικά τοπεια, τὴν Λεμάν, τὶς βίλλες ποιῶν χιουμένες στὶς ὅδες της, δῆλα αὐτά τὰ ήσσοι ἀπ' ἔξω τὸσο ποὺ προτίμησα νὰ κοιμηθῶ μὲ τὸ νανούρισμα τοῦ τραίνου. Τυλίχτηκα λοιπὸν στὸ παλτό μου καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ τραίνο φθάσει στὴ Μόρζ, κοιμώμουν βαθεά.

Ἐξαφάνια διός ἔνα σφύριγμα δυνατότερο τοῦ τραίνου, μὲ ἔνηπηση. Κύταξα ἀπ' τὸ κοιμῆτον του καζίνο καὶ τὸ πάρβιγιον του κοντά στὴ λίμνη. Κατέβηκα μάτια στὴγμῇ στὸ σταθμὸν γιὰ νὰ χρῶ αὐτὸν τὸ γεράτο γιὰ μένα ἀλλοτινὴ εὐτυχία τοπεῖο, τοπεῖο, πόσου εἰχα περάσει τόσο ὥραιες στιγμές.

Οταν διώς γύρισα στὸ τραίνο εἰδα μὲ μεγάλη μου ἔκπληξη πῶς καὶ κάποιος ἄλλος βρισκόταν στὸ διαμέρισμά μου.

Μιὰ γυναίκα ξανθιά μὲ γκριζοπράσινα μάτια ποὺ τὰ κρύβων σχεδὸν ἡ μαῆρες μακρύνεις βλαφάριδες της, τολιγμένη μέσα σ' ἔνα «καπούσιέρ», διάβαζε στοιχωγμένη στὴν ἀκρη τοῦ καναπέ, κάποιο βιβλίο.

Λίγο σαστισμένος ἀπ' τὴν ἀποδοκόητη παρουσία της, τὴν χαιρέτησα, ἐνῶ συγχρόνος ἀπὸ μέσα μου, μὲ τὰ πιὸ πρόστυγα λόγια τοῦ λειξιογίου μου, ἔβριζα τὸν ὀδηγό, ποὺ παρὰ τὴν ὑπόσχεσή του, δὲν εἰχε διστάσει νὰ παραβῇ μάτια τόσο ὁρτή ἐντολή. Ἀλλὰ μάτια προσεχτικῶς ματιά ποὺ τὴς ἔρριψα μ' ἔκανε νὰ νοιώσω πόσο ἄδικο εἰχα νὰ βρίζω τὸν ὀδηγό.

Ἐκείνη ὡς τόσο βλέποντάς με σὲ μὰ τόσο παράξενη καὶ κωμικὴ κάποια θέση, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἔνα νεανικό γέλιο ποὺ ἐκροτάλλιστ καθαρό καὶ διλόδοσος, δῆπος τὸ στοιχωγμόσμα ποτηριού σαμπάνιας.

Μή σᾶς φαίνεται παράξενο κύριε στὸ Μοντρέ, ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ὀδηγοῦ κατάλαβα πῶς θέλατε νὰ μείνετε μόνος στὸ διαμέρισμά μου, ἀλλὰ κάτι ποὺ τοῦβαλα στὸ χέρι τὸν ἔκανε νὰ παραβῇ τὴν παραγγελίας, καὶ νά, δήλων καὶ κάθησα.

— Κυρία μου, σᾶς βεβαώνων, τὶς σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ εὐγνωμονῶ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ παραβάνοντας τὴν ἐντολή μου, μοῦ παρουσίας τὴν πιὸ ἀπροσδόκητη καὶ θελτικὴ ἔκπληξη· καὶ, ἀν ἐπιτρέπετε, πόσο θά ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ ταξιδέψω μαζὶ σας;

— Πηγαίνω στὸ Lago di Como.

— Στὸ Lago di Como; Τὶ σύμπτωσις! ἔκει πηγαίνω καὶ γώ.

Οσο τῆς μιλοῦσα αἰσθανόμουν πῶς ἡ γυναίκα αυτὴ εἰχε κάτι ποὺ δὲν εἰχα συναντήσει σὲ καμιά αὖλη γυναίκα, μιὰ γονειά πλασθόμαστη, ἀλλὰ καὶ τόσο δυνατή ποὺ πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν κατανικήσει. Δὲν ήταν πολὺ ὥραιά εἰχα γνωρίσεις ὡμορρήσεως γυναικεύς ἀπ' αὐτήν. Τὸ θέληγτρο της, ἔνα θέληγτρο παράξενο, ἀνεγήγητο, ματσητηρώδες, δὲν βιωσκόταν οὔτε στὴν ἀργή, βαθειά φωνή της, οὔτε στὰ γκριζοπράσινα μάτια της, οὔτε στὸ σερπετό της σῶμα, ποὺ ήταν ὀλόκληρο, σὰ μιάν ἀτέλειωτη ἡδονική

χαιρπύλη. Κάπου ἀλλοῦ βρισκόταν τὸ θέληγτρό της ποὺ μάταια προσπαθοῦσα νὰ τὸ προσέλθεισι. Ισως στοῦ προσώπου της τὴν ἐκφραστή, τὴν γειματή γαλήνην ήταν εὐχαριστηση, ίσως στὶς γλήγορες χαρούμενες λάμψεις ποὺ περνοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια της, ίσως σὲ κάτι διάχυτο σὲ δῦλο της τὸ εἰνε ποὺ ἐπρόδιδε τὴν προσιμονή μιὰς μεγάλης ποὺ σίμωνε λές εὐτυχίας.

Ἄρχισε νὰ μοι ξινανύει ένα αἰσθήμα ποὺ τῷχα αἰσθανθεῖ πολλὲς φορές μὰ οὔτε τόσο ἀπότομα οὔτε τόσο ἔντονο ποτέ.

Ήταν ἔρως τάχα, αἰσθήμα βαθὺ ποὺ μᾶς ἀρπάζει καὶ μᾶς κρατάει αιχμάλωτους γιὰ καιρό, μὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία τῆς στιγμῆς νὰ κρατήσω τὸ σῶμα αὐτὸν στὴν ἀγγαλιά μου, νὰ δῶ τὰ γκριζοπράσινα αὐτὰ μάτια νὰ βασιλεύουν ἀργά ἀπὸ ἡδονή, μὲς στὰ δικά μου βυθισμένα;

Χωρὶς νὰ θέλω τῆς ἔρριξα ἔνα βλέμμα ποὺ σίγουρα θὰ ἀπεκάλυψε τὶς σκέψεις μου, ἀρκετά φανερά, γιατὶ τὴν εἰδα νὰ κατεβάξῃ γλήγορα τὰ μάτια της. Και τότε ἔνα ὄνειρο εὐτυχίας μὲ συνεπήρη. Φαντάστηκα μιὰ ἀγάπη δυνατή, πρωτοδοκίμαστη νὰ μὲ σφρενει πρὸς τὴ γυναίκα αὐτῆς καὶ νὰ μὲ κάμηνη αιχμάλωτό της. Ισως νάντι οὖν κι' ἔμενα μιὰ ἀσκοτη ταξειδιώτισσα ποὺ γύρευε περιπέτειες σὲ μακρινά ταξείδια, σὲ ποιητικά τοπεῖα, μὲ ἀνθρώπους ἄγνωστους ποὺ πρωτοσυναντοῦνται ποτὲ ταξιδεύοντας μαζὶ της στὴν ἀγαπημένα μου μέρον!

Νά πηγαίναμε στὴν Βενετία καὶ μὲς στὶς γλυκές φινιοπωρινές της νύχτες, ἀκούμπισμένοι στὸ παλάνυρο παληνὸν δογκών δογκών πατιῶν, ν' ἀκούγαμε τῷχα τὶς παράξενες στοίγγικες φωνές ποὺ βγάζουν οἱ γονδολιέρηδες δταν στρίβουν τὰ κανάλια. Νά διασχίζαμε τὴν Μεσογειό με κάτασπρο κόπτερο καὶ τὰ ημέρα βράδυ περνώντας ἀπὸ μικρὰ ιταλικά χωράφια ν' ἀκούγαμε τὸν ψαράδες νὰ τραγούδιον παλᾶ θαλασσινὰ τραγούδια.

***

‘Απ' τὴν γλυκειά μου δινειροπόληση μὲ ἀπέσπασε τὸ σταμάτημα τοῦ τραίνου. Βρισκόμαστε στὸ Μιλάνο. Τὸ Κόμο δὲν ἀπέλθει ποτὲ. Μὲ τὴν ὥραια ἀγνωστή μου ἀνταλλάξαμε μερικές γλήγορες φράσεις.

Θά βρεθοῦμε στὸ Κόμο; μὲ ωάτησε.

— Τὸ ἔλπιζω δὲν εἰνε μάτια ποτὲ μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα.

— Δὲν πρόκειται νὰ μείνετε καιρό;

— Ε'ξαρτάται...

Τὴν τελευταῖα αὐτῆς τὴν εἰδα κατεύθυντά την κατάματα. ‘Αλλ’ ἔκεινή καὶ πάλιν κατεβάσει τὰ μάτια της, σὰν νὰ ἥθελε νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω, δὲτι ἐπιθυμοῦσε νὰ μείνη στὰ μάτια μιᾶς ἀπλῆς γνωφιμάς ὅχι δμως καὶ νὰ τὰ ἔπειράσῃ. Υστέρα μὲ καιρότερης καὶ ἔρωγε. Στὸ Μιλάνο θὰ μένωμεν ἀρκετά καὶ ἥθελε νὰ τὰ ἰδη κατέ γνωφιμούς της. Περίμενα ἀντομονὰ τὸν γυρισμό της. Και ὅταν τὴν εἰδα νὰ ξαναφτάνη ἔχτυπησε ἡ καρδιά μου ἀπὸ χαρά. Δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωση σὲ δὲν ἀνέβησε στὸ ίδιο βαθόνιο γιατὶ κατάλαβε δτι φοβήτανε μήπως παρεξηγήθη. Τὶ μ' ἔμειλε δμως; Σὲ λίγο θὰ τὴν ξανάβλεπτα καὶ ίσως... ‘Ηταν τόσο γλυκό ποὺ δὲν τὸν τάλιμησα ν' ἀποτελείωσή της; Βρισκόμαστε στὸ τέρια τοῦ ταξειδιοῦ μου. ‘Αλλώστε τὸ τραίνο εἰχε ξεκινήσει πιά. Ταχά,

έσκεπτόμουνα, θαῦμασκα και σ' αύτήν διειχα βροχή και στις άλλες γυναίκες ή κάτι παραπάνω, κάτι πού θά ίκανοποιούσε καὶ τις αισθήσεις μου ἀλλὰ και τὴν γυναῖκη μου τὴν διψασμένη γιὰ λίγη ἀλλή και ἄγνη εὐτυχία; Ήθα ιθελεί η γυναίκα αύτη νὰ γίνη δική μου, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, δην και ἀν πήγαινα, γλυκειὰ και τρυφερή, ὑπάκουη και ἀφοσιωμένη;

Τὸ τραίνο σταμάτησε ἀφιημένος, δέν είχα καταλάβει τὴν ἀφεξή μας σταθμῷ τιναχτά και μὲ μάν αὐτόματη και γλυκόη κλήση ἔβαγαλα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ίδω ἄκομη μιὰ φορά τὴν γυναίκα ποὺ ἴμων βέβαιος πιὰ δι τὴν ἀγαπούσην. Βιαστικοὶ ἀπ' τὸ τραίνο κατέβατες στὰ φύτα τοῦ σταθμοῦ ἐβλέπαν ἀνδρώντας νὰ χαροποιοῦνται, νὰ φιλούνται, ν' ἀλλάζουν, γεμάτοι νευρικότητα, γλυκόρες κουβέντες, μισοκομιμένες, μισοτελειωμένες.

"Εδώκα σ' ένα λουστράκι τὶς βαλίτες μου και κατέβηκα ἀπ' τὸ βαγόνι. Κύτταξα γύφα μου" αἰσθανόμουν μιὰ ἀκατανίκητη λαχτάρα νὰ τὴν ἀπὸ τὴν νύκτα ἔκεινη, ἀκόμη μιὰ φορά. Και τὴν εἰδα... Πιασμένη ἀπὸ τὸ μπράτσο ἐνὸς φύραιον νέον, μὲ βλέμμα ποὺ ἔχειτες ἀπὸ σωπηλή εὐτυχία, μὲ τὰ κελλή ὑγρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ φύτα ποὺ είχα δώσει και είχε δεχτεῖ, πέρασε ἀπὸ διπλά μου δίχως ν' ἀντιληφθεῖ καὶ τὴν παρουσία μου. "Αθελα τοὺς ἀκολούθους" ἔνα κάταστρο ἀνοικτό αὐτοκίνητο τούς περίμενε στὴν εἰσόδο τοῦ σταθμοῦ. Ἀνέβηκαν σβέλτοι σὰν νὰ πετοῦσαν, ο νέος ἔπιασε τὸ τιμόνι, και τὸ ἀπέρι αὐτοκίνητο, σὰν μεγάλο ἔχωτικο πούλι, ζύθηκε στὸν σκοτεινὸν υγκειωνὸν δρόμο.

Ξαναμπῆκα στὸ σταθμό, είχα πάρει κιούλας τὴν ἀπόφαση νὰ φύγω. Γιατὶ θάμενα στὸ Κόμο. Κάθησα λίγη ὥρα στὸ μπουσό. Τὸ λουστράκι πού είχε κατέβασε τὶς βαλίτες λίγο ἔφανταμένο πού δὲν πήγαινα στὴν πόλη, μὲ φάτησε νὰ ἔπεσε νὰ μεταφέρει τὰ πράματά μου σὲ κανένα ταξι.

— Θά τὰ πάλιξ στὸ τραίνο τοῦ Μιλάνου, τοῦ εἶπα σὲ πόσην ὥρα φεύγει;

— Σὲ μάν ὥρα, κύριε, μοῦ ἀπάντησε ὅχι ἔφανταμένος πιὰ ἀλλὰ χωριολεκτικῶς ἐμβρόντητος. Μά δὲν θὰ μείνει δι κύριος στὸ Κόμο;

— "Οχι."

Δέκα ὀλόληπα χρόνια ή ζωὴ μοδώκε δι τὶ μπορεῖ νὰ δώσει σ' ἔναν ἀνθρώπο νέον και πλούσιον.

Ἐνόμισα δι τὶς εἰκασίεις ἐπιτέλους η στιγμή δονοῦ ἡ ἀγαπούσα και ἔγω ὅπως ὀνειρεύμουν, και διμος είχα ἀπατηθεῖ.

Μόνος μὲς στὸ βαγόνι πού μὲ ἔχαντις αἴνις στὸ Μιλάνο κόλλησα τὸ ζεστό μου μέτωπο και ἀφημένα κυτταξα τὶς κομψές βίλλες ποὺ μόλις ἔχεινται στὸ θαυμούν αύγινο φῶς.

Μια ἀπ' αὐτές δόλωφη, καθερτικὲς τὰ φῶτα της στὰ ἡσυχα νερᾶ τῆς λίμνης. "Ισας ἔκει μέσος νι ἔγενονταν ἔκεινοι τὴν ἀγάπη ποὺ μάταια είχα ζητήσει ἔγω, ποὺ μοῦ φάνηκε πὼς τὴν είχα τέλος βρεῖ και ποὺ τὴν ἔχανα γιὰ πάντα.

Και μὲ μόνη συντροφιὰ τὴν πικρὴ μόνωσή μου ἀσκοπα συνέχισα τὸ ἀσκοπό μου ταξείδι.

K. Παράσχες

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ

Χαμογελάει φωτόχαρος ὁ 'Αποί-
[λης]
γεμάτος ἀπὸ λούλουδα, ἀπὸ μαδο-
τές γελιδόν ἀνήσυχο στὴ στέγη
μὴ τέχνη ἔσαντιζει τὴν φωιά
[τον.]

Μὲ πασχαλίες και κινάνα νὰ στολιογε-
τὰ βάζα^{της} ἔνα λευκόμαλλον ἀργάνι
τὰ πάθης γιὰ τὴ σούβλα, και νὰ
[βάγης]
κόκκινα αιγάλα πολλὰ—πολλά, οὐν
[πρωτα.]

Μεγάλη η μέρα, μὲ χυμοὺς μᾶς
[μάντης]
θεωρῶς ποτίζει δλα τῆς γῆς τὰ
[τσλάγα],
μικρὴ η ρυζιά, δοσμένα ἀπ' τὸ
[φρεγάδι]
σὰν τρυφερό, γοργὸ κυλάει τραγούδι.

Και φτάνει τὸ λαμπτὸ τὸ Μέγα-
[Πάσχα]
μὲ τὶς ἀγρές, δούγκοτις χαρές
[τον.]
και πάλι ἔγω, Μητέρα μον, μα-
[χρύνη σον]
μὲ σένους μοράζος, σ' ἀξενή χροα.

Μην πικραθῆς· τὴν μοιρά τοὺς οἱ
[ἀνθρώπω]ι
μὲ καρτερία νὰ ὑπομένουν πρέπει,
και δυνατοὶ σὲ κάθε γενέτη μάρτη
οὐ βράχοι νᾶν^{της} στὴ λέσβα τὸν κυ-
[μάτων.]

Μὲ 'Αγάσταση καινούργια, πιὼ μεγάλην
ἄπει δλες θὰ γιοτάσουμε, Μητέρα,
Κι' αιγγήν—ανήγ τη λειτουργία θατάμε
νὰ κάνουμε ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχεις τάμα.

Σπύρος Παναγιωτέπευλος

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΆΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

"Η μεγάλη ἀδυναμία τοῦ Κλεμανσώ ήσαν οἱ πνευματώδεις και οἱ έποιμδογοι ανθρωποί.

Κάποτε, δταν δὲν ήταν ἀκόμη παρὰ διευθυντής τοῦ «Δεσμώτου Λυδώπου» είχε πάσι στὸ Δικαστήριο γιὰ νάκοντηση τὴ δημητρούσια ἐνὸς νεαροῦ δικηγόρου. Η δημητρούσια αὐτὴ ήταν, ώς φαίνεται, θαῦμα-μετρούσια. Κι' τοῦ Κλεμανσών ἐνθουσιάσθηκε τόσο, πού, πρὶν φύγει, πλησίασε τὸν νεαρὸ δικηγόρο, και τοῦ είπε μ' ἔνθουσιασμό :

— Μπράβο, νέε μου! "Εχεις μέλλον..." "Ελα δῶ, νὰ σὲ σφίξω πάνω στὴν καρδιά μου.

Ο νεαρός ὥρτος δμως, ποὺ ήταν ἀντιθέτων πολιτικῶν φρονημάτων ἀπ' τὸν Κλεμανσώ, διποσθώσησε και ἀπήντησεν μὲ μεγάλη ἔτομητη :

— Απεχθανόμαι, κύριε, τὸ κενόν!

Ο Κλεμανσώ... ἐνθουσιάσθηκε μὲ τὴν ἔξυπνη αὐτὴν ἀπάντηση. Κι' δταν, ήτερα ἀπὸ χρόνια, ἔγεινε πρωθυπουργός, ή πρώτη τον φροντίδας ήταν νὰ καλέσῃ κοντά του τὸν τελευταίο νεαρό δικηγόρο, και... νὰ τοῦ προσέρθη ἔνα υπουργείο!

Για τὴν ίστορία, ἀς ἀναφέρωμε ἀκόμα πώς δικηγόρος... ἐδέχθηκε τὸ προσφερθὲν χαροτρυφάλιο!

***

— Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Νομάρχου ἔλεγε μιὰ μέρα ἔνας συνυπογός τοῦ Κλεμανσώ σὲ κύκλῳ φίλων τοῦ ἔχει καταντήσεις ὑπὸ τὸ σημερινὸ καθεστώς τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Τίγρεως, πραγματικὸ μαρτυρίου. "Ενα μόνον ἐπάγγελμα είνε χειρότερο ἀπ' αὐτό.

— Ποιοὶ ἐπάγγελμα;

— Τὸ τοῦ... ὑπουργοῦ!

***

* * * Ενας ισχυρὸς παράγων τοῦ κόμματος* ἐπισκέπτεται μιὰ μέρα ἔφαντα τὸν Τίγρη.

— Αγαπτέ μου Πρόεδρε, ἔχω ἔνα παράπονο μαζὶ σας... Γιατὶ δὲν διωρίσατε τὸν Ζ... νομάρχη;

— Δὲν ξέρω. Υπάρχει διμος κανενάς λόγος γιὰ τὸν διοποιεῖ πρόεπε νὰ τὸν ἔχω διωρίσει;

— Βεβαιότατα... είλεν ἔνας πρώτης ταξεως δημόσιος ἀφοσιωμένος στὸ καθῆκον του.

— Δὲν είνε λόγος αὐτός. "Ισα ίσα μάλιστα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς είνε ἔντιμος ὑπάλληλος δὲν πρέπει νά... τὸν στερηθῇ ή ηπηρεσία.

— Δὲ λέω... "Ἐν τούτοις δμως, σεις διδιος τὸ είχατε στὶ γυναίκα και... Εγώ...";

— Βεβαιωτα... Σὲ κάποιο σαλόνι, δην σᾶς τὴν είχαν συστήσει.

— "Ε, κι' ίστερα... Δὲ φάνει ποὺ τοὺς ἔχαρισα ἐπὶ τόσον καιρό την... ἐλπίδα, ξητούν τώρα και ρέστα!...";

***

Μιὰ μέρα, στὴ Βουλή, δι Τίγρης, ἐξαπέλυνε κατὰ τὴν συνήθεια του «μύδρους» κατὰ τῶν ἀντιπάλων του.

* * * Ενας βουλευτής δμως τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὸν δέκοπτε συνεχῶς και δὲν τὸν ἀφηνει δὲν ἔξακολουθῇ τὸν λόγο του. Ο Κλεμανσώ τὸν παρεκάλεσε νὰ πανηγυρίσῃ τὴν τακτική του αὐτῆς...

— Μα ἔχω τὸ δικαιώματα... ἔχω κάθε δικαιώματα... ἔχω στότε νὰ κραυγάζῃ ὁ βουλευτής.

— Εχεις δλα τὰ δικαιώματα τοῦ κόσμου, κύριε, ἀπήντησε φλεγματικότατα δι Κλεμανσώ, δχι διμως και τὸ δι καίωμα νά... βγάλετε σεις τὸν λόγο τὸν δικό μου! ...";

***

* * * Οταν δι Κλεμανσώ πρωθύπονος πρωθυπουργός, τὸν κατηγορούσαν γιὰ τὴν διοικητικὴ ἀνικανότητα τῶν συνυπουργῶν του. Ο Κλεμανσώ, εἰς ἀπάντησην... πλειοδοτούσε σὲ κακολογίες ἐναντίον τῶν συναδέλφων του. Καπότε, ἔνας πολιτικός του φίλος, ἀκούγοντάς του νὰ ἐκφράζεται κατὰ τέτοιο τόπο, ἔξεπλαγη γιὰ τὴν τόση αντιτροπή τηα του και δὲν ἔδιντασε νὰ τοῦ τὸ πῆ.

— Μά είνι ιλίθιοι! Απήντησε δι Κλεμανσώ.

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς, έσεις φταίτε...

— Πάσις! Εγώ φταίω γιατὶ ὁ τάδε ὑπουργός μου (και ὄνομασε ἔναν υπουργό) εἰν' ίλιθιος;

— "Οχι γι αιτό. Φταίτε δμως σεις ποὺ τὸν ἔκαματε υπουργό! Γιατὶ τὸν ἔκαματε μπορεῖτε νὰ μού πῆτε!...";

* * * Ο Κλεμανσώ μειώνει γιὰ λίγο καιρόλιξ σωτηλός κοιτάζοντας τὸν φίλο του κατέματα. Κατόπιν έσκασε στὰ γέλαια και τοῦ είπε:

— Μά στο Θέο σας: Μποροῦσα νὰ βρῶ πιὸ ίλιθιο!...";

***

* * * Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Φρανσί ντε Κρουασέ, δταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδωσῃ τὸ πρώτο του έργο ἐπῆγε και παρεκάλεσε τὸν Κλεμανσώ νὰ τὸν γράψῃ ἔναν πρόλογο. Ο Κλεμανσώ δμως ποὺ ἔτυχε νὰ είνε τὴν ἐποχὴ ἀποσχολημένος, τὸν παρέπεμψε στὸν Μισητώ, δ ὄνοτος και ἔγραψε τὸν πρόλογο στὸ βιβλίο.

* * * Τοστερ ἀπὸ λίγον καιρό, δι Μισητώ πασχαλίθηκε μὲ τὸν νεαρὸ θεατρικὸ συγγραφέα. Μιὰ μέρα συνήντησε στὸν δρόμο τὸν Κλεμανσώ, και δρχισε νὰ τοῦ παραπονεῖται σχετικῶς.

— Μού είχεις πει νὰ τοῦ φερθῶ σάν νὰ ήταν γυνός σου τοῦ είπε.

— Γιατὶ λοιπὸν τότε, ἀπήντησεν ἀπανδός δι Κλεμανσώ, δὲν τοῦ τραβούσσει τάφτια!...;

